

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Biserica

Domnului Nostru Isus Hristos.

(Urmare.)

Zel (râvnă) pastoral. — Sf. Stanislau episcop în Cracovia. Un alt mucenic de zel pastoral avem în Polonia în veacul al 11-lea, pe Sfântul Stanislau, episcopul din Cracovia. — Acest sfânt episcop, convins că urmașii apostolilor trebuie să petreacă o viață cu totul apostolică, se uita de tot de sine însuși, pentru a se jertfi turmei sale. — Fericea sa era să facă bine la toți câți se îndreptau către dânsul, ca să-i câștige pe toți pentru Isus Hristos. — Dădea pomană și făcea atâtea milostenii — cu așa plăcere și îmbelșugare, încât casa sa era tot mereu plină de săraci și de bolnavi. — Adeseori le slujea la masă cu mâinile sale proprii, le dădea îmbrăcăminte, și uneori le spălă picioarele. —

Pe vremea aceea rege în Polonia era Boleslau II. a cărui păcate și fărădelegi dădeau sminteală la toată țara. — Nime nu îndrăznea a-i face vre-o observare, dar sfântul episcop nu se înfrică să-și împlinescă datoria sa de păstor, și cu tot respectul îi zugrăvi înaintea ochilor mărimea smintelei ce o dădea curtenilor și tot poporului; apoi punându-se în genunchi, îl rugă vărsând lacrimi, să împace mânia lui Dumnezeu prin o pocăință adevărată și sinceră. — Însă toate au fost înzădar, Boleslau se mânie foc și pară, și se hotări să-și răzbune. —

Stanislau cumpăraseră de la un om de cinste, cu numele Petru, un pământ din Pietravin, în Palatinatul din Lublin, plătise prețul pământului în față de martori, și l-a dăruit bisericii sale. — Regele însuși a aprobat (întărit) contractul, și Sfântul Episcop de

trei ani de zile era în posesiunea pacinică a aceluia pământ. Boleslau găsi în câștigarea acestui pământ mijlocul de a se răzbuna. — Incunoștință pe moștenitorii lui Petru, care murise, că dacă voiau să redobândească acel pământ, să dea în judecată pe episcop. — Judecată avea să o facă regele, înaintea căruia a fost chemat episcopul să se înfățișeze. —

Veni sfântul episcop, și a spus că pământul a fost cumpărat și plătit în regulă lui Petru, unchiul pârâșilor. — Faptul acesta s'a tăgăduit. Sfântul chemă mărturiile, cari au fost de față la plătire, dar fiindcă aceștia erau amenințați cu moarte, dacă vor spune adevărul, nu cutează nici unul a mărturisi drept, ci toți s'au jurat strâmb — Stanislau văzându-se părăsit de oameni, a alergat la ajutorul lui Dumnezeu, și cu deplină încredere zise către rege în fața adunării de judecată, că în răstimp de trei zile va aduce o mărturie pe care nu o vor putea respinge, adecă pe Petru însuși, deși murise de doi ani.

O astfel de mărturie, atât de minunată, trebuiau să o primească; regele dădu o amânare de trei zile, pe cari sfântul episcop le petrecu în ajun și rugăciuni. În ziua a treia, episcopul se duse la judecata regelui, ducând de mână pe mortul, care-l inviase . . . Vă puteți închipui mirarea tuturor, când au văzut pe Petru, regele și toți judecătorii se înspăimântară atât de mult, încât nici unul nu mai cutează să rostească nici o vorbă. — Atunci Sfântul îndreptându-se către Boleslau, îi zice: Sire, iată mărturia, care nu se poate respinge, pe care m'am năzuit să o aduc, este însuși Petru, vechiul proprietar al pământului vândut, de la care Maiestatea Ta vei auzi adevărul. — Da, Sire, răspunse atunci mortul, cu un glas înțeles de toată adunarea, eu am vândut pământul din Pietra-

vin episcopului Stanislau, eu am primit prețul pământului, iar nepoții miei fac o mare nedreptate când neliniștesc pe episcop pentru această pricină. — O mare răpșire sau murmurare se ridică îndată în toți cei de față la aceea judecată, prin ce se arată îndejuns mânia și măhnirea pentru nedreapta prigonire pornită împotriva sfântului Episcop. Regele se spăriă, deși adânc mâniat — a fost silit să întărească pe Stanislau în posesiunea pământului. —

Aceasta minune făcu să se mai domolească mânia și turbarea regelui împotriva episcopului. — Dar asta nu ținu multă vreme, căci după ce Stanislau a sfârșit cu toate mijloacele de dulceață, a fost silit să scoată pe acest rege scandalos din tovărășia credincioșilor și i-a oprit intrarea în Biserică. — Atunci Boleslau se făcu mai sălbatec, și s'a hotărât să ucidă pe sfântul episcop. Știind că episcopul avea să slujească sfânta Liturghie în capela Sfântului Mihail, la câțiva pași afară de oraș, îl urmări și porunci la soldații săi de pază dela curte, să-l ucidă la altar. — Soldații cuprinși de respect și de frică se traseră înapoi și nu cutează să se atingă de Sfânt — Atunci nefericitul rege, aprins de turbarea sa, el însuș cu sabia în mână intră în biserică, și lovi pe sfântul episcop cu sabia în cap, încât căzu mort la altarul unde slujea sfânta Liturghie. — Aceasta s'a întâmplat în 8 Maiu 1079. —

Păstorii Bisericii. Sfântul Ioan și tinărul. Isus Hristos, Păstorul cel bun, varsă în păstorii Bisericii sale spiritul său de milă și de dragoste. — Sfântul Apostol Ioan își așezase scaunul său în Efez, de unde mergea să cerceteze deosebite biserici din Azia. — La o astfel de cercetare întâlni un tinăr, care avea cele mai bune pregătiri și care doriă să fie creștin. Apostolul îl încredință în grijă episcopului din loc, să-l învețe și să-l păzească cu toată băgarea de seamă, ca o moștenire sfântă. — Episcopul l-a și învățat, îl botează, și îi spuse toate datorințele de viață creștinească.

Tinărul la început ascultă de părintele său sufletesc, dar mai târziu împrietinându-se cu o seamă de tineri stricați, în scurtă vreme se răci credința sa, părăsi evlavia creștinească, se cufundă în necumpătări și în fărădelegi până în așa măsură, încât se întovărăși cu o ceată de hoți și tâlhari, în fruntea căreia se puse el. —

Trecură mai mulți ani, când apoi Apostolul Sf. Ioan întorcându-se în acel loc, întrebă pe episcop că unde este sfânta moștenire — ce i-o încredințase? ce este și ce s'a făcut din scumpul său tinăr? Oh, răspunse episcopul, a murit, e mort darului dumnezeesc, e mort pentru Isus Hristos. — El este prin munji, în fruntea unei cete de hoți și tâlhari. — Atunci Apostolul zise: Dați-mi un cal și un însoțitor: vreau să-l văd și să-l aduc înapoi la Isus Hristos. — Indată aleargă pe munji, ca să caute oaia cea rătăcită. —

Păzitorii (sentinelele) hoților au prins și băgat în prinsoare pe Sfântul Apostol Ioan, dar el i-a rugat să-l povățuiască la căpitanul lor. — Acesta a recunoscut în venerabilul bătrân pe Sfântul Apostol, apărătorul și scutitorul și binefăcătorul său, de aceea cuprins de cea mai mare rușine, o luă la fugă, ca să nu stea înaintea unei fețe atât de cinstite. — Dar bunul Păstor merse după el, zicându-i: „Fiul meu, pentru ce fugi? Pentru ce fugi de Părintele tău? Scumpul meu fiu, întoarnă-te la mine, însuși Isus Hristos mă trimise la tine, pentru mântuirea sufletului tău.“

Fiul cel rătăcit se opri plângând . . . Iar când Sfântul Apostol se apropiă de el, ca să-l îmbrățișeze, el se aruncă la picioarele sale cu părere de rău și cu pocăință sinceră. — Sfântul Ioan își amestecă lacrimile sale cu cele ale fiului său întors dela păcate, și îl îndreptă iarăș pe cărările cele bune ale mântuirii vecinice, împăcându-l cu Dumnezeu.

Ceeace este un preot. Ucigașul de om pe patul morții. — Unul dintre acei mari nefericiți ticăloși, cari în jalnicele zile ale revoluției franceze, se întinase cu fărădelegile cele mai înfricoșate, și care ucise mai mulți preoți, căzu bolnav și ajunse la cele din urmă. — Se jurase, că nici când preot n'are să-și pună piciorul în casa sa, ori dacă ar cuteza vre-un preot să intre la el, îl va omori. — Păstorul său sufletesc, auzind că trage de moarte acel credincios al său, al cărui jurământ încă îl cunoștea, vede nefericirea acestui suflet, care era aproape de prăpastia iadului, dar în aceeași vreme vede și primejdia la care se espunea el însuș, preotul, dacă s'ar încercă să-l mântuiască. — Preotul cade în genunchi și se roagă preabunului Dumnezeu cu toată căldura inimei sale. — Apoi se pornește la

casa bolnavului, se înfățișează înaintea căsănilor, și merge în camera bolnavului. — Când acesta vede pe preot, se deșteaptă în el toată ura, și pare-că îi vine toată puterea trupului . . . „Ce văd eu? întrebă el, un preot? ! pușca mea, îndată să-mi dați pușca!”

Și în aceeas vreme scoțându-și de sub acoperitoare un braț al său, zice către preot amenințându-l: „Să știi, că acest braț al meu a ucis pe doisprezece ca și tine. — Te înșeli, frate, îi zise cu dulceață bunul preot, nu doisprezece, ci cu unul mai puțin: al doisprezecelea n'a murit, acest al doisprezecelea sunt eu. — Vezi, dragul meu, adăuse preotul, descoperindu-și pieptul său, vezi ranele loviturilor, ce mi le-ai dat!! Preabunul Dumnezeu mi-a scutit viața mea, pentru ca să vin la tine să-ți mântuiesc sufletul tău.” — La aceste cuvinte, văzând pe bolnav turbat se aruncă pe grumazii lui, îl îmbrățișează cu iubire, și biruindu-l cu dragostea sa, îl împacă cu Dumnezeu, îl mărturisește, și-l ajută să moară cu o moarte bună, creștinească. —

(Va urma.)

Din catehism.

61. Cum se numește mama lui Isus?

Născătoare de Dumnezeu . . . trimis'a fost îngerul Gavril dela Dumnezeu în cetatea Galilei, al căreia nume era Nazaret, la fecioara cea logodită cu bărbat, al căruia nume Iosif, din casa lui David, și numele fecioarei Maria.

Și intrând îngerul la dânsa, a zis: bucură-te, ceea ce ești plină de dar. Domnul e cu tine: binecuvântată ești tu între muieri.”

Iară ea auzind, s'a spăimântat de cuvântul lui, și cugeta, ce închinare este aceasta?

Și i-a zis îngerul: nu te teme Marie, căci ai aflat dar la Dumnezeu.

Și iată vei lua în pântece, și vei naște fiu, și vei chema numele lui Isus.

Acesta va fi mare și Fiul celui Preainalt se va chema; și-i va da lui Domnul Dumnezeu scaunul lui David tătâne său.

Și va împărăși în casa lui Iacob în veci, și împărăția lui nu va avea sfârșit.

Iară Maria a zis către înger: „cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat?

Și răspunzând îngerul, a zis ei: „Spiritul Sfânt va pogori peste tine, și puterea Celui Preainalt te va umbri. Pentru aceasta și Sfântul, ce se va naște din tine, se va chema Fiul lui Dumnezeu.

Și iată Elisabeta rudenia ta, și ea a zămislit fiu la bătrânețele ei; și a șasea lună este aceasta celei ce se cheamă stearpă, Căci la Dumnezeu nici un cuvânt nu este cu neputință.”

Iară Maria a zis: „iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău.” (Luca 1, 26—38.)

Și Cuvântul trup s'a făcut, și s'a sălășluit întru noi. (Ioan 1, 14.)

(Va urma.)

Despre post.

Urme de post găsim la toate popoarele. „Nu este însulă, cu atât mai puțin pământ uscat, nu este oraș, nu popor fie cât de îndepărtat dela noi, unde să ar fi necunoscută porunca postului.” (Sf. Vasiliu.) Cea dintâie poruncă de post a fost dată strămoșilor nostri Adam și Eva în paradiz când au fost oprîți de a mânca din pomul științei binelui și răului. Fiindcă ei au călcat această poruncă, au fost alungați din rai, — noi însă trebuie să poftim ca să ajungem în rai. La acest scop țintește Biserica prin porunca a treia obligând pe creștini a se reținea dela anumite mîncări în anumite zile și restimpuri ale anului.

Multora însă nu le place a posti, ba prin vorbe și pilde rele se nizuiesc a abate și pe alții dela împlinirea acestei porunci. O seamă dintre ei zic, că pentru ce chiar mîncarea de carne este oprită în zi de post? Cum poate să fie păcat a mânca carne, care este rânduită de Dumnezeu pentru hrana noastră.

Dar aceste cuvinte seamănă cu întrebarea diavolului îndreptată către strămoșii nostri Adam și Eva în rai: Pentru ce a poruncit vouă Dumnezeu ca să nu mâncați din toți pomii paradizului? (Fac. 3, 1) Aceasta întrebare cutezătoare a fost cea dintâi ispită în lume, care fiindcă a fost ascultată a adus blastem și toate rele asupra întreg neamului omnesc. În urmare nu avem să ascultăm de vorbele multor oameni din zilele

noastre, cari se nizuiesc a ne indupleca la călcarea postului.

Alții spun, că: însuși Isus Hristos a zis, că nu aceea îl spurcă pe om ce intră în gură, ci aceea ce iese din gură. De fapt Hristos a rostit aceste cuvinte, nu însă cu acel înțeles, cu care o seamă de puțin credincioși ori chiar necredincioși ar dori să dărime adevăratul înțeles al postului. Prin aceste cuvinte Mântuitorul nu a vorbit împotriva postului, ci a voit să zbiciuiască un prejudiciu grosolan al Jidovilor, cari credeau, că prin anumite mâncări oprite s'ar întina materialicește sufletul. Hristos, ca să-i scoată din aceasta credință gresită, le-a dat aceea iovăjătură adevărată, care dovedește, că nu aceea ce mănăcă omul i-i spurcă materialicește sufletul, ci aplecările păcătoase și voința rea a inimei. Nu prin mâncare se murdărește sufletul ci prin neascultare lucrând în contra rânduielii lui Hristos și a Bisericii: prin poftă trupești, nevrând a se pocăi sufletește după porunca mai marilor bisericesti; în sfârșit prin abatere dela pilda Mântuitorului, care însuși prin exemplul său ne-a arătat că suntem datori a posti. Da aceea, ce în contra voinții lui Dumnezeu, prin nesupunere și în spiritul rescoalei împotriva Bisericii intră în gura oamenilor, da, aceea prihănește inima în așa măsură, ca se face vrednică de osânda de veci.

Ce grije și ce folos are Dumnezeu din postul și pocăința mea? întreabă alții. Istoria ne dovedește, că din vremile cele mai vechi și până în ziua de astăzi, în toate locurile, în Asia și Europa, toate popoarele fie barbare fie civilizate au ținut posturi. Așa braminii (preoții păgâni) postesc atât de aspru încât numai tot a patra zi, alții chiar numai a opta zi se satură. În China este o sectă,

carea se numește secta postelnicilor. Aceștia se abțin nu numai dela carne ci și dela pește și oue, singura lor mâncare o gâtesc din rădăcini. Cum s'ar putea înțelege aceasta părere obștească despre vrednicia postului, dacă nu din inșasă firea omului, carea ne scoptește și ne indeamna la fapte de pocăință (post rugăciuni ș. a.) spre a imblânzi mânia lui Dumnezeu pentru păcatele noastre. De altcum, că Dumnezeu prețuiește postul nostru să vede și de acolo, că profetii în numele Lui au poruncit oamenilor să postească. Sfinții Părinți înseamnă că Dumnezeu nici când n'a dat daruri deosebite poporului său fără ca acesta să postească. Că ce grije are Hristos de postul nostru? Aceea, ce o are un învățător bun, ca învățăcelul său să deprindă în praxă învățătura primită: evangelia este învățătura conținerii, iar posturile ste aplicarea acestei învățături. Hristos are aceea grije a postului nostru ce o are medicul ca bolnavul său să ia leacurile prescrise: boala omului cea mai grea este păcatul trupului, a cărui cel mai puternic leac este postul. „Postul — spune sf. Anton — este arma, care alungă diavolul; căci pe cum desfrâul naște multe patimi josnice, așa postul stârnește gânduri curate, inima o înalță spre Dumnezeu și o face destoinică spre a putea învinge toate poftele păcătoase.”

Poșta administrațiunii. Păr. Gh. C. Dragom. Suma de 260 Lei ca abonament s'a primit cu mulțumită.

A apărut cea mai ieftină carte de rugăciuni pentru pruncii școlari sub titlul: „*Inchinăciunile Creștinului*”. Prețul 4 Lei. Se poate comanda la Librăria Asociațiunii maramureșene în Sighet (Piața Unirii 25).

Calendar săptămânal.

25 Noemvrie — 1 Decemvrie 1928.

25. Dumineca XII. d. Înălț. Sf. Cruci. (Ev. Luca 18. 19) P. Clement și Petru.
 26. Luni. C. Alipie stâlpnicul
 27. Marți. M. Iacob Persul † 421.
 28. Mercuri. M. Ștefan cel nou † 707.
 29. Joi. M. Paramon † 250.
 30. Vineri. Ap. Andrei cel întâiu chiebat † 62
 1. Sâmbătă. Pr Naum.